

Arrest

nr. 305 765 van 26 april 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraans staatsburger en etnische Fars. U bent afkomstig uit Ahwaz (Iran). Op (...) shahrivar 1383 (Iraanse tijdrekening, komt overeen met (...) september 2004 in onze kalender) bent u getrouwd met E.K. (...) (O.V. (...)). Op (...) 2008 werd uw dochter A. (...) geboren (O.V. (...)). U diende op 4 april 2019 in België een eerste verzoek om internationale bescherming in. Ook uw echtgenoot diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek verklaarden jullie bekeerd te zijn tot het christendom. Op 23 februari 2021 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) zowel voor uzelf als voor uw echtgenoot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 29 november 2021 werd het door jullie ingediende beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV).

Zonder België verlaten te hebben, dienden u en uw echtgenoot op 1 februari 2022 in België een tweede verzoek om internationale bescherming in. Daarin hield u vast aan de verklaringen afgelegd in uw eerste verzoek en stelde u te vrezen bij terugkeer naar Iran veroordeeld te worden omwille van uw bekering. Op 31

mei 2022 nam het CGVS in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming zowel voor uzelf als voor uw echtgenoot een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). De RvV verwierp het door jullie ingediende beroep op 23 september 2022.

Zonder België verlaten te hebben, dienden u en uw echtgenoot op 19 oktober 2022 jullie derde verzoek om internationale bescherming in. U hield vast aan de verklaringen afgelegd in uw eerste en tweede verzoek. U stelde dat u niet kon terugkeren naar Iran omdat u zich bekeerd heeft tot het christendom. Daarnaast nam u sinds 15 oktober 2022 ook deel aan drie betogingen tegen het Iraanse regime. Op 26 januari 2023 nam het CGVS opnieuw een weigeringsbeslissing. De RvV verwierp het door jullie ingediende beroep op 31 mei 2023.

Op 4 juli 2023 verzocht u samen met uw echtgenoot voor een vierde keer om internationale bescherming. Uw nog steeds minderjarige dochter A. (...) diende op diezelfde dag voor het eerst in eigen naam een verzoek in. U haalt in het kader van onderhavig verzoek aan dat u aan een aantal bijkomende demonstraties heeft deelgenomen. Na uw deelname aan een betoging op 22 juli 2023 belde uw schoonmoeder jullie op. Ze wist te zeggen dat ze jullie gezien had op de televisiezender Manoto TV. U bent nog steeds actief op uw facebookprofiel en u gaat om de twee weken naar de kerk. Bij een terugkeer naar Iran vreest u problemen te krijgen omwille van uw bekering tot het christendom of omwille van uw activiteiten tegen het regime.

Ter ondersteuning van uw huidig verzoek legt u een USB-stick neer. Hierop staan foto's en video's van u en uw echtgenote waaruit jullie deelname aan een aantal demonstraties blijkt. Ook staan hierop foto's van uw neef R. (...), door de autoriteiten en gewond raakte omwille van zijn deelname aan betogingen in Iran, alsook foto's van uw overleden moeder. Op 25 september 2023 maakte uw advocaat per mail nog twee foto's en een video over betreffende jullie aanwezigheid op een betoging die plaatsvond op 16 september 2023.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient hier benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een weigeringsbeslissing. Het door u ingediende beroep werd verworpen. De Raad oordeelde in haar arrest onder meer dat 1) jullie geen nieuwe elementen hadden aangebracht die een ander licht konden werpen op de eerdere gedane vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van jullie bekering tot het christendom; 2) uit niets bleek dat jullie bij terugkeer naar Iran omwille van jullie deelname aan enkele betogingen tegen het Iraanse regime zouden risqueren in het vizier van de Iraanse autoriteiten terecht te komen; en 3) jullie niet aan toonden dat jullie verblijf in Europa van jullie dusdanig verwesterde personen zou hebben gemaakt dat jullie jullie leven in Iran niet opnieuw zouden kunnen opnemen en aldaar niet meer zouden kunnen aarden en evenmin toonden jullie aan dat jullie omwille hiervan risqueren te worden geviséerd, gestigmatiseerd of vervolgd. U diende geen cassatieberoep in tegen dit arrest. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot jullie bekering tot het christendom beperken jullie zich in het kader van onderhavig verzoek tot het loutere herhalen van jullie stelling dat jullie protestantse christenen zijn, dat jullie nog steeds naar de kerk gaan en dat jullie hierdoor bij een terugkeer naar Iran vrezen om problemen te krijgen met jullie autoriteiten (verklaring volgend verzoek E. (...) d.d. 26 juli 2023, vraag 18). Het loutere herhalen van eerdere beweringen volstaat echter niet om een ander licht te werpen op de vastgestelde onoprechtheid van jullie bekering.

Met betrekking tot jullie deelname aan een aantal politieke activiteiten dient vastgesteld te worden dat jullie hooguit aan vier extra demonstraties deelgenomen hebben sinds de Raad haar arrest velde in het kader van jullie derde verzoek. Op de USB-stick staat weliswaar beeldmateriaal van zes demonstraties doch van drie ervan legden jullie reeds documenten neer in het kader van jullie derde verzoek. Samen met het

beeldmateriaal die jullie advocaat overmaakte bij mail van 25 september 2023 maakt dat u aldus slechts aantoonbaar aan vier aankomende demonstraties deelgenomen te hebben. In het kader van uw vorige verzoek werd er reeds vastgesteld dat jullie deelname aan betogingen een duidelijk opportunistisch karakter vertoonde. Uit het beeldmateriaal dat u in het kader van onderhavig verzoek neerlegt, blijkt niet dat uw rol verder reikt dan deze van een loutere deelnemer. Uit niets blijkt immers dat jullie in het kader van deze betogingen een organiserende of een vooraanstaande rol opgenomen hebben. Dit blijkt overigens ook uit jullie verklaringen. Jullie stellen immers niet aangesloten te zijn bij een organisatie noch hebben jullie een link met een bepaalde partij (verklaring volgend verzoek M. (...) d.d. 26 juli 2023, vraag 18; verklaring volgend verzoek E. (...) d.d. 26 juli 2023, vraag 19). Aldus brengen jullie ook aangaande jullie politieke activiteiten geen nieuwe elementen aan die de kans op de toekenning van een internationale beschermingsstatus aanzienlijk vergroten.

Betreffende jullie stelling dat jullie nog steeds actief zijn op jullie facebookprofielen (verklaring volgend verzoek M. (...) d.d. 26 juli 2023, vraag 18; verklaring volgend verzoek E. (...) d.d. 26 juli 2023, vraag 19), kan erop gewezen worden dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van jullie politieke en religieuze overtuigingen, verwacht kan worden dat jullie deze boodschappen wissen alvorens terug te keren naar Iran. Betreffende uw berichten op sociale media, uw politieke en religieuze activiteiten in België en uw stelling dat uw schoonmoeder jullie zag tijdens een uitzending van Manoto TV (verklaring volgend verzoek M. (...) d.d. 26 juli 2023, vragen 17 en 18; verklaring volgend verzoek E. (...) d.d. 26 juli 2023, vraag 19), iets wat overigens niet ontegensprekelijk blijkt uit het beeldmateriaal dat op de USB-stick staat, dient bovendien benadrukt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt https://www.cg-ra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_iran_surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu.

Betreffende uw neef R. (...), die beschoten werd door de Iraanse autoriteiten en gewond raakte (verklaring volgend verzoek M. (...) d.d. 26 juli 2023, vraag 17; verklaring volgend verzoek E. (...) d.d. 26 juli 2023, vraag 19), kan erop gemerkt worden dat deze situatie geen betrekking heeft op uw persoon en dat uit het loutere feit dat uw neef tijdens – zoals uw echtgenoot doet blijken – of enkele dagen na een betoging – zoals u zelf aangeeft – beschoten werd door de Iraanse autoriteiten geen gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde of in hoofde van uw echtgenoot afgeleid worden. Gelet op het vastgestelde onoprechte karakter van uw politieke activiteiten blijkt overigens uit niets dat u in Iran zou deelnemen aan dergelijke protesten. In dit verband kan er overigens nog op gewezen worden dat de Raad in haar arrest inzake uw derde verzoek nog stelde dat gezien u geen oprechte bekering of oprechte politieke activiteiten aannemelijk maakte, er verwacht kan worden dat u uw religieuze en politieke activiteiten staakt alvorens terug te keren naar Iran.

Tot slot dient er nog meegegeven te worden dat aan uw dochter A. (...) de vluchtelingenstatus wordt toegekend. Hierbij kan opgemerkt worden dat elk verzoek tot internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden. Artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen". Het feit dat uw dochter, die in het kader van het door haar ingediende verzoek om internationale bescherming op 16 november 2023 een persoonlijk onderhoud had met een medewerker van het Commissariaat-generaal, wordt erkend in België als vluchteling, houdt niet in dat u en uw echtgenoot om die redenen ook erkend moeten worden. Elk verzoek om internationale bescherming dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. U blijft hier gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen in gebreke. Om een verblijfsvergunning in België te verkrijgen op basis van familiehereniging met uw dochter dient u de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet aan te wenden.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat jullie voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 EVRM

- SCHENDING VAN ARTIKEL 4 HANDVEST EU

- SCHENDING VAN ARTIKEL 48 T.E.M. 48/6 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 1 VAN HET VERDRAG BETREFFENDE DE STATUS VAN VLUCHTELINGEN VAN 28 JULI 1951 (“VLUCHTELINGENCONVENTIE”)

- SCHENDING VAN ARTIKEL 57/6/2 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR: HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL, DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT, DE REDELIJKE TERMIJNEIS, HET VERTROUWENSBEGINSEL EN HET RECHTSZEKERHEIDSBEGINSEL

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN”.

Verzoekster wijst erop dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en betoogt:

“Een beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet moet echter worden getroffen binnen een termijn van tien werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden (artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet).

Deze termijn werd niet gehonoreerd door verweerder, waardoor een beslissing tot nietontvankelijkheid van het verzoek tot internationale bescherming werd genomen in strijd met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet.

Door de bestreden hierop alsnog te baseren, schendt verweerder artikel 57/6, § 3, vierde lid Vreemdelingenwet.

2. Bovendien schendt een dergelijke beslissing, waarbij de beslissing werd genomen tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek tot internationale bescherming van verzoeker op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet ondanks het duidelijk overschrijden van de termijn van tien werkdagen, de redelijke termijneis, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De wetgever heeft voorzien dat er binnen tien werkdagen reeds een beslissing moet worden genomen indien met dit verzoek niet-ontvankelijk wil verklaren op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Deze termijn is, derhalve, zeer kort.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen niet kon worden gerespecteerd.

De verzoekende partij verwijst in deze context tevens naar het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

Verzoeker mag erop vertrouwen dat, na een termijn van vijf werkdagen, zijn aanvraag niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

*In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349).*

Ook hierom mag de verzoekende partij ervan uitgaan dat zijn aanvraag niet meer als nietontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, gelet op uitblijven van

een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van tien werkdagen (en de werkdagen die daarop volgen).

Door echter alsnog de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, ondanks de wettelijk vereiste termijn van 10 werkdagen, schendt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel."

Verzoekster geeft vervolgens enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de inhoud van de motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en voert aan:

"Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Hierdoor wordt de verzoekende partij niet in kennis gesteld van de redenen waarom de wettelijke termijn niet kon worden gerespecteerd. Hierdoor schendt de verwerende partij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM gelezen met de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen."

Verzoekster wijst voorts op de inhoud van en doet een betoog inzake artikel 57/5ter, § 1 en § 2 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en geeft aan:

"Het woord "kan" wijst op een discretionaire bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om al dan niet verzoeker uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg dient het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien toepassing wordt gemaakt van deze bepaling. De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering op dit punt, waardoor de formele motiveringsverplichting wordt geschonden. In het derde middelonderdeel wordt bovendien het belang toegelicht van dergelijk onderhoud, zodoende dat het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen toekomt om hierover uitgebreid te motiveren."

Verzoekster geeft in dit kader eveneens een uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht en concludeert:

"Een schending dringt zich daarom op van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, samengelezen met artikel Artikel 57/5ter van de Vreemdelingenwet."

Verzoekster wijst verder op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet en betwist dat de bestreden beslissing rechtsgeldig werd genomen. Verzoekster voert aan:

"De verzoekende partij is het oneens met de redenen waarom het verzoek tot internationale bescherming eerder werd geweigerd.

De verzoekende partij legde hierom zowel bijkomende verklaringen af in het kader van het volgend verzoek tot internationale bescherming. Andere mogelijkheden dan het afleggen van bijkomende verklaringen en het overmaken van bijkomende documenten heeft de verzoekende partij niet om de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen te overtuigen dat zijn vluchtmotieven weldegelijk oprecht zijn. Dit is ook hetgeen de verzoekende partij deed.

Het is vervolgens aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wanneer een verzoeker om internationale bescherming dergelijke verklaringen aflegt en documenten overmaakt, om deze zorgvuldig en onbevooroordeeld te onderzoeken. Een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen kan niet als afdoende worden beschouwd. De mogelijkheid moet immers bestaan dat een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen en documenten die de verzoekende partij aflegt en voorbrengt.

De verzoekende partij is het daarom oneens dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bijkomende verklaringen van de verzoekende partij onmiddellijk wegzet als ongeloofwaardig omdat ze in lijn liggen van de verklaringen tijdens het eerste verzoek tot internationale bescherming. Hierdoor wordt het de verzoekende partij onmogelijk gemaakt om alsnog aan te tonen dat zijn asielmotieven oprecht zijn.

De verzoekende partij houdt vast aan de eerdere asielmotieven, hetgeen erop wijst dat zij consistent is. Hetgeen zij verklaarde tijdens het volgend verzoek tot internationale bescherming ligt in lijn van de vorige verklaringen, net omdat de verzoekende partij wil benadrukken dat deze motieven oprecht zijn. De verzoekende partij wil immers benadrukken dat onder andere ten onrechte werd besloten dat verzoeker geen nood zou hebben aan internationale bescherming."

Verzoekster geeft nog enkele algemene, theoretische beschouwingen met betrekking tot de medewerkingsplicht en stelt aan deze plicht te hebben voldaan.

Verzoekster vervolgt:

"Verzoekster maakte tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken - zij verkreeg niet de gelegenheid voor een persoonlijk onderhoud bij verweerder - duidelijk dat zij omwille van haar bekering vreest voor een terugkeer naar Iran. Verzoekster gaf aan religieus actief te zijn en dit op een duurzame en overtuigende wijze. Zij is actief op sociale media en gaat elke twee weken naar de kerk.

Verzoekster benadrukt het oprecht karakter van haar geloofsovertuiging.

Het afzweren van de islam, de bekering tot het christendom en het aannemen van christelijke overtuigingen, zijn een evoluerend proces waardoor de huidige staat van de overtuigingen van verzoekster moet worden beoordeeld in plaats van de eerdere. Het volstaat dus niet voor verweerder om louter te verwijzen naar eerdere (betwiste) beoordelingen over de oprechtheid van haar geloofsovertuiging, terwijl dit de quasi-enige motivering vormt in de bestreden beslissing om de geloofsovertuiging van verzoekster niet bij te treden.

Alles samen genomen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster blijkt geeft van een volgehouden en werkelijk engagement als christen en dat verzoekster hetgeen zij verklaart ook aantoonst. Zij overhandigde hiertoe verschillende documenten (waaronder ook nieuwe documenten, zoals een attest van de Iraanse kerk in Brussel en getuigenverklaringen van andere kerkgangsters) om haar verklaringen te ondersteunen.

Verzoekster benadrukt dat haar geloofsovertuiging een persoonlijke aangelegenheid betreft, doch dat zij haar geloof actief uitdraagt. Dit maakt een essentieel onderdeel uit van de identiteit van verzoekster.

Hierdoor loopt verzoeker weldegelijk in het oog van de Iraanse autoriteiten. Dit geldt in het bijzonder omdat de bescherming van de Iraanse overheden voor leden van minderheidsgodsdiensten afwezig is. De bekering van verzoekster – zelfs ongeacht of deze zou zijn ingegeven door “opportunisme” (hetgeen verzoekster ten stelligste betwist) – vormt de kernreden waarom verzoeker een vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Iran.

Bovendien, daargelaten de werkelijke motieven van de bekering, blijft de essentiële vraag die moet worden beantwoord of verzoekster in geval van terugkeer naar Iran een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van zijn religieuze overtuiging in geval van terugkeer. Uit de UNHCR-richtlijnen inzake verzoeken om internationale bescherming die zijn gestoeld op religieuze gronden, blijkt (...).

De loutere stelling van de verwerende partij dat verzoeksters bekering (oorspronkelijk) veeleer is (was) ingegeven door opportunisme, is niet voldoende om te stellen dat hij bij een terugkeer niet als bekeerd zou (kunnen) worden beschouwd. Het neemt immers niet weg dat verzoekster in Iran wel degelijk als bekeerd kan worden gepercipieerd en/of haar een afvalligheid kan worden toegedicht (gelet onder meer op de activiteiten van verzoekster in België binnen het christendom) waardoor verzoeker terecht voorhoudt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een daadwerkelijk gevaar voor vervolging loopt.

Verder blijkt dat bescherming door de Iraanse overheden, in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, in het algemeen niet beschikbaar is voor (toegedichte) leden van minderheidsgodsdiensten.

Verzoekster benadrukt dat redelijkerwijze niet mag worden verwacht dat hij van godsdienstige handelingen afziet. Dat verzoeker zijn vervolging uit de weg kan gaan door af te zien van een bepaalde godsdienstige handeling is, in beginsel, niet relevant (...).

Verzoeksters specifieke persoonlijke situatie laat toe te stellen dat er in haren hoofde bij terugkeer naar Iran op grond van een (toegedichte) godsdienst een gegronde vrees voor vervolging aanwezig is in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.”

Tevens doet verzoekster gelden:

“Daarnaast maakte verzoekster duidelijk dat zij deelnam aan manifestaties die gericht zijn tegen het regime in Iran, waartoe zij aanvullende verklaringen en documenten overmaakte om haar engagement te onderbouwen.

Verzoekster betwist ten stelligste de stelling van verweerder dat, omdat eerder werd geoordeeld dat de bekering van verzoekster en haar deelname aan verschillende protesten niet-oprecht zou zijn, ook alle navolgende en actuele activiteiten dit label dienen te verkrijgen. Uit het geheel van voorliggende gegevens, de verklaringen van verzoekster en de voorgebrachte bewijsstukken, blijkt dat zij op een volgehouden, duurzame en zichtbare manier deelneemt aan manifestaties die gericht zijn tegen het huidige regime in Iran. Hieruit blijkt tevens dat verzoekster weldegelijk een prominente rol speelt in de protesten. Zij neemt zichtbaar deel aan de manifestaties en staat op de voorgrond. Zo was zij te zien op televisiezender Manoto TV.

De loutere stelling van de verwerende partij dat het (politiek) engagement van verzoekster veeleer is (was) ingegeven door opportunisme, is bovendien niet voldoende om te stellen dat hij bij een terugkeer niet als een (politiek) tegenstander zou (kunnen) worden beschouwd (temeer gelet op de huidige golf van protesten in Iran en de onderdrukking hiervan).

De verzoekende partij benadrukt dat uit de verklaringen en overgemaakte documenten door verzoekster blijkt dat zij op een volgehouden en vastberaden wijze politieke activiteiten heeft ontwikkeld in België en dit op een kenbare (zichtbare) manier. Zij betwist dat haar activiteiten moeten gekenmerkt worden als “opportunistisch”. De veelheid en het doorgedreven karakter van de deelname aan de protesten tegen het regime in Iran bewijst het tegendeel.

In de bestreden beslissing minimaliseert verweerder ten onrechte de activiteiten van verzoekster, terwijl uit het geheel van al de voorgebrachte elementen weldegelijk blijkt dat verzoekster als een tegenstander van het regime kan worden beschouwd. Hiervoor is het niet vereist dat de verzoekende partij een organiserende rol op zich moet nemen of moet zijn aangesloten bij een bepaalde partij. Verzoekster wordt immers door haar herhaaldelijke deelname aan diverse protesten gevisieerd. Dit geldt temeer omwille van haar langdurig verblijf in Europa (het “westen”), wat minstens de perceptie nog doet vergroten dat verzoekster zich kant tegen het regime in Iran.”

Daarnaast betoogt verzoekster:

“Verzoekster diende haar land van herkomst te verlaten. Zij vertrok op 22 maart 2019 met het vliegtuig naar Italië. Dezelfde dag nog vloog zij vanuit Milaan naar Brussel toe. Sindsdien is verzoekster woonachtig in België. Zij wijst op haar bekering en de lange periode dat zij in Europa (België) woonachtig is. Zij wijst erop dat een vrij leven als vrouw in Iran, zoals zij dit doet en ervaart in België, niet mogelijk is. Dit maakt, door haar langdurig verblijf in Europa, een wezenlijk onderdeel uit van haar identiteit.

Verzoekster heeft daarnaast een specifiek risicoprofiel, doordat haar dochter A. (...) de vluchtelingenstatus kreeg toegekend.

Verzoekster dreigt hierdoor minstens te worden uitgesloten uit de samenleving in Iran, doordat deze vrijheden niet worden getolereerd.

Het kan en mag niet worden verwacht dat verzoekster omwille van haar profiel geen vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Iran.”

Eveneens geeft verzoekster aan:

“De verzoekende partij betwist dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse zouden vertonen ten opzichte van terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Volgens verschillende bronnen kwam het voor dat migranten die terugkeerden bij aankomst problemen kregen van de zijde van de autoriteiten (stuk 3, pagina 114 e.v.). Teruggekeerde verzoekers om internationale bescherming lopen het risico om te worden ondervraagd, opgesloten en te worden gemonitord door de Iraanse autoriteiten. Daarbij is er bovendien sprake van willekeur. De reden dat iemand Iran heeft verlaten, bijvoorbeeld met als doel het aanvragen van internationale bescherming, kan ook bij terugkeer een rol spelen. Als iemand asiel heeft aangevraagd en de autoriteiten zijn daarvan op de hoogte en iemand keert terug omdat het niet is gelukt, kan dat het risico om in de problemen te komen aanzienlijk verhogen (stuk 3, pagina 114 e.v.).

De reden dat iemand Iran heeft verlaten, bijvoorbeeld met als doel het aanvragen van internationale bescherming, kan ook bij terugkeer een rol spelen. Als iemand asiel heeft aangevraagd en de autoriteiten zijn daarvan op de hoogte en iemand keert terug omdat het niet is gelukt, kan dat het risico om in de problemen te komen aanzienlijk verhogen. Dit geldt in het bijzonder, doordat de dochter van verzoekster (A. (...) - OV (...)) erkend werd als vluchteling in België.”

Verzoekster concludeert:

“De voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zijn daarom naar het oordeel van de verzoekende partij niet vervuld, waardoor de bestreden beslissing deze bepalingen schendt.

De verzoekende partij meent dat er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door hem zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De verzoekende partij vraagt daarom dat er aanvullend onderzoek wordt gevoerd naar de aangehaalde elementen door de verzoekende partij, in het bijzonder dat de verzoekende partij de gelegenheid wordt geboden voor het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud.”

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande:

“Het huidige beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren.

In hoofdde de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te vernietigen zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden.

In subsidiaire orde de betwiste beslissing van het Commissariaat-Generaal te schorsen en te hervormen en aldus verzoeker de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen, dan wel de subsidiaire bescherming toe te willen kennen.”

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog algemene landeninformatie bij het voorliggende verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Verzoeksters vraag om de bestreden beslissing te schorsen is te dezen vooreerst niet dienstig. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers slechts bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen.

Dat het onderhavige beroep niet-schorsend is, wordt te dezen bovendien wettelijk bepaald en volgt uit de inhoud van artikel 39/70, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet; artikel waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de bestreden beslissing.

3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist voorts dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster preciseert niet op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, dewelke overigens op louter algemene wijze bepalen welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

3.3. De Raad spreekt zich in het kader van onderhavig beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal verder niet uit over een beslissing tot verwijdering of terugleiding. Hij gaat enkel na of verweerder *in casu* al dan niet terecht heeft besloten dat er geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde. Om diezelfde redenen is ook een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU te dezen niet aan de orde.

3.4. Verzoekster verwijt verweerder voorts dat, ondanks dat de termijn van tien werkdagen zoals voorzien in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet werd overschreden, toch werd besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoekster mag, nadat de voormelde termijn is verstreken, aldus niet langer worden besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek om internationale bescherming.

Verzoekster kan in dit betoog echter hoegenaamd niet worden gevolgd. De Raad wijst er in dit kader op dat de voormelde termijn een termijn van orde betreft en dat noch één van de voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet noch enig ander wetsartikel voorziet in een sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Dat deze termijn wordt overschreden, heeft aldus geenszins tot gevolg dat de commissaris-generaal niet (langer) bevoegd zou zijn om het ingediende volgend verzoek om internationale bescherming op grond van voormelde bepaling en met toepassing van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet niet-ontvankelijk te verklaren.

Verzoekster toont, waar zij stelt dat de redelijke termijn zou zijn overschreden, verder in het geheel niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van het gegeven dat haar verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Zij kan namelijk niet beweren te zijn benadeeld door de langere duur van de procedure nu zij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en ernstige schade en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van haar verzoek. Daarenboven zijn er geen wettelijke bepalingen of beginselen die de commissaris-generaal of de Raad toelaten om internationale bescherming toe te kennen louter omdat het verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld.

Mede gelet op het voorgaande, toont verzoekster evenmin aan dat of op welke wijze het vertrouwensbeginsel zou zijn geschonden. Het vertrouwensbeginsel houdt immers in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoekster toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel ook niet worden aangenomen. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur. Verzoekster toont gelet op het voormelde op generlei wijze aan dat, waarom of op welke wijze dit beginsel geschonden zou zijn door de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Mede gelet op de voormelde vaststellingen, kan verzoekster verder niet worden gevolgd waar zij poneert dat en kan niet worden ingezien waarom de motiveringsplicht in hoofde van verweerder te dezen de verplichting met zich zou brengen om uitdrukkelijk aan te geven waarom de termijn bepaald in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet kon worden gerespecteerd en werd overschreden.

3.5. Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij verweerder verwijt dat zij in het kader van haar onderhavige, vierde verzoek om internationale bescherming niet (opnieuw) werd gehoord en waar zij tracht te laten uitschijnen dat verweerder ertoe gehouden zou zijn om, wanneer de commissaris-generaal ervoor opteert om een verzoeker om internationale bescherming die een volgend verzoek indient niet (opnieuw) op te roepen voor een persoonlijk onderhoud, expliciet te motiveren waarom hiervoor wordt geopteerd.

Verzoekster gaat met dit betoog immers voorbij aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Uit het voormelde wetsartikel blijkt genoegzaam dat de reden die ten grondslag lag van de beslissing van verweerder om verzoekster niet opnieuw te horen eruit bestaat dat de commissaris-generaal van oordeel was dat hij een beslissing kon nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoekster ten overstaan van de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dat verweerder bijkomend had moeten motiveren waarom hij dit oordeel toegedaan was, wordt daarbij niet vereist en kan noch op grond van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, noch op basis van de motiveringsplicht worden aangenomen.

Verder dient te worden vastgesteld dat, in tegenstelling met wat verzoekster middels haar voormelde verwijt tracht te laten uitschijnen, verzoekster haar standpunt blijkens de stukken zoals opgenomen in het administratief dossier, met name haar verklaring volgend verzoek en de neergelegde stukken en documenten, *in casu* wel degelijk op een gedegen en nuttige wijze kenbaar heeft kunnen maken. In dit kader was het, gelet op de inhoud van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, aan verzoekster om aan te tonen of aannemelijk te maken dat er te dezen nieuwe elementen zijn of voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Verzoekster werd in dit kader bovendien expliciet op de hoogte gesteld van het gegeven dat het CGVS niet verplicht was om haar opnieuw op te roepen voor een persoonlijk onderhoud en er werd uitdrukkelijk op gewezen dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar volgend verzoek om internationale bescherming bij de DVZ aan te brengen (administratief dossier, verklaring volgend verzoek).

Verzoekster, die blijkens de stukken van het dossier daarenboven zelf niet verzocht om door verweerder te worden gehoord, toont, mede gelet op het voorgaande, op generlei wijze aan dat of waarom verweerder haar *in casu* had moeten oproepen voor een nieuw persoonlijk onderhoud. Zij duidt ook niet concreet wat zij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had kunnen of willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont zij *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming.

Hoe dan ook had verzoekster de kans om middels het onderhavige verzoekschrift bijkomende verklaringen af te leggen, eventuele toevoegingen te doen en de nodige bijkomende stukken en informatie te verstrekken inzake haar verzoek om internationale bescherming en heeft zij de mogelijkheid om dit verzoekschrift in te dienen ook benut.

3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft voorts tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.7. Dient in dit kader vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekster de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt dat in haren hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

3.8. De bestreden beslissing is geschraagd op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen”.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient hier benadrukt te worden dat uw vorig verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een weigeringsbeslissing. Het door u ingediende beroep werd verworpen. De Raad oordeelde in haar arrest onder meer dat 1) jullie geen nieuwe elementen hadden aangebracht die een ander licht konden werpen op de eerdere gedane vaststellingen betreffende het onoprechte karakter van jullie bekering tot het christendom; 2) uit niets bleek dat jullie bij terugkeer naar Iran omwille van jullie deelname aan enkele betogingen tegen het Iraanse regime zouden riskeren in het vizier van de Iraanse autoriteiten terecht te komen; en 3) jullie niet aantoonde dat jullie verblijf in Europa van jullie dusdanig verwesterde personen zou hebben gemaakt dat jullie jullie leven in Iran niet opnieuw zouden kunnen opnemen en aldaar niet meer zouden kunnen aarden en evenmin toonden jullie aan dat jullie omwille hiervan riskeren te worden geviséerd, gestigmatiseerd of vervolgd. U diende geen cassatieberoep in tegen dit arrest. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot jullie bekering tot het christendom beperken jullie zich in het kader van onderhavig verzoek tot het loutere herhalen van jullie stelling dat jullie protestantse christenen zijn, dat jullie nog steeds naar de kerk gaan en dat jullie hierdoor bij een terugkeer naar Iran vrezen om problemen te krijgen met jullie autoriteiten (verklaring volgend verzoek E. (...) d.d. 26 juli 2023, vraag 18). Het loutere herhalen van eerdere beweringen volstaat echter niet om een ander licht te werpen op de vastgestelde onoprechtheid van jullie bekering.

Met betrekking tot jullie deelname aan een aantal politieke activiteiten dient vastgesteld te worden dat jullie hooguit aan vier extra demonstraties deelgenomen hebben sinds de Raad haar arrest velde in het kader van jullie derde verzoek. Op de USB-stick staat weliswaar beeldmateriaal van zes demonstraties doch van drie ervan legden jullie reeds documenten neer in het kader van jullie derde verzoek. Samen met het beeldmateriaal die jullie advocaat overmaakte bij mail van 25 september 2023 maakt dat u aldus slechts aantoonde aan vier bijkomende demonstraties deelgenomen te hebben. In het kader van uw vorige verzoek werd er reeds vastgesteld dat jullie deelname aan betogingen een duidelijk opportunistisch karakter vertoonde. Uit het beeldmateriaal dat u in het kader van onderhavig verzoek neerlegt, blijkt niet dat uw rol verder reikt dan deze van een loutere deelnemer. Uit niets blijkt immers dat jullie in het kader van deze betogingen een organiserende of een vooraanstaande rol opgenomen hebben. Dit blijkt overigens ook uit jullie verklaringen. Jullie stellen immers niet aangesloten te zijn bij een organisatie noch hebben jullie een link met een bepaalde partij (verklaring volgend verzoek M. (...) d.d. 26 juli 2023, vraag 18; verklaring volgend verzoek E. (...) d.d. 26 juli 2023, vraag 19). Aldus brengen jullie ook aangaande jullie politieke activiteiten

geen nieuwe elementen aan die de kans op de toekenning van een internationale beschermingsstatus aanzienlijk vergroten.

Betreffende jullie stelling dat jullie nog steeds actief zijn op jullie facebookprofielen (verklaring volgend verzoek M. (...) d.d. 26 juli 2023, vraag 18; verklaring volgend verzoek E. (...) d.d. 26 juli 2023, vraag 19), kan erop gewezen worden dat er, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van jullie politieke en religieuze overtuigingen, verwacht kan worden dat jullie deze boodschappen wissen alvorens terug te keren naar Iran. Betreffende uw berichten op sociale media, uw politieke en religieuze activiteiten in België en uw stelling dat uw schoonmoeder jullie zag tijdens een uitzending van Manoto TV (verklaring volgend verzoek M. (...) d.d. 26 juli 2023, vragen 17 en 18; verklaring volgend verzoek E. (...) d.d. 26 juli 2023, vraag 19), iets wat overigens niet ontegensprekelijk blijkt uit het beeldmateriaal dat op de USB-stick staat, dient bovendien benadrukt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt `h t t p s : / / w w w . c g r a . b e / s i t e s / d e f a u l t / f i l e s / rapporten/coi_focus_iran._surveillance_van_de_diaspora_door_de_iraanse_autoriteiten_20230510.pdf` blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig interesse hebben om terugkerende verzoekers om internationale bescherming te vervolgen wegens activiteiten buiten Iran, wegens posts op sociale media, wegens het indienen van een verzoek om internationale bescherming of wegens een bekering tot het christendom. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren, quod non in casu.

Betreffende uw neef R. (...), die beschoten werd door de Iraanse autoriteiten en gewond raakte (verklaring volgend verzoek M. (...) d.d. 26 juli 2023, vraag 17; verklaring volgend verzoek E. (...) d.d. 26 juli 2023, vraag 19), kan erop gemerkt worden dat deze situatie geen betrekking heeft op uw persoon en dat uit het loutere feit dat uw neef tijdens – zoals uw echtgenoot doet blijken – of enkele dagen na een betoging – zoals u zelf aangeeft – beschoten werd door de Iraanse autoriteiten geen gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde of in hoofde van uw echtgenoot afgeleid worden. Gelet op het vastgestelde onoprechte karakter van uw politieke activiteiten blijkt overigens uit niets dat u in Iran zou deelnemen aan dergelijke protesten. In dit verband kan er overigens nog op gewezen worden dat de Raad in haar arrest inzake uw derde verzoek nog stelde dat gezien u geen oprechte bekering of oprechte politieke activiteiten aannemelijk maakte, er verwacht kan worden dat u uw religieuze en politieke activiteiten staakt alvorens terug te keren naar Iran.

(...)

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat jullie voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.”

Hoewel de voormelde motieven steun vinden in het administratief dossier en *prima facie* klaarblijkelijk pertinent en terecht lijken te zijn, dient te worden opgemerkt dat verzoekster met recht aanvoert en dat uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat de dochter van verzoekster, dit nadat inzake de derde verzoeken om internationale bescherming van verzoekster en haar echtgenoot (die eveneens werden ingediend in naam van de dochter van verzoekster) op 31 mei 2023 arresten werden gevelde door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in juli 2023 op dezelfde dag als deze waarop verzoekster en haar echtgenoot hun vierde verzoek om internationale bescherming indienden voor het eerst in eigen naam een verzoek om internationale bescherming indiende en dat de dochter van verzoekster in het kader van dit eerste, door haar in eigen naam ingediende verzoek om internationale bescherming werd erkend als vluchteling.

In de bestreden beslissing wordt in dit kader gesteld:

“Tot slot dient er nog meegegeven te worden dat aan uw dochter A. (...) de vluchtelingenstatus wordt toegekend. Hierbij kan opgemerkt worden dat elk verzoek tot internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden. Artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij “teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen”. Het feit dat uw dochter, die in het kader van het door haar ingediende verzoek om internationale bescherming op 16 november 2023 een persoonlijk onderhoud had met een medewerker van het Commissariaat-generaal, wordt erkend in België als vluchteling, houdt niet in dat u en uw echtgenoot om die redenen ook erkend moeten worden. Elk verzoek om internationale bescherming dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. U blijft hier gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen in gebreke. Om een verblijfsvergunning in België te verkrijgen op basis van familiehereniging met uw dochter dient u de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet aan te wenden.”

Dient echter te worden vastgesteld dat te dezen, op grond van het voorliggende dossier en mede gelet op het voorgaande, in het geheel niet kan worden nagegaan of ingezien op welke grond(en) de dochter van verzoekster zou zijn erkend als vluchteling. In dit dossier zijn immers noch de verklaringen van de dochter van verzoekster, noch de beslissing waarbij aan deze dochter de vluchtelingenstatus werd toegekend opgenomen. Bijgevolg is het geheel niet duidelijk omwille van welke reden(en) of op basis van welk(e) element(en) de dochter van verzoekster, wiens nood aan internationale bescherming mede het voorwerp uitmaakte van de beoordeling die geschiedde in het kader van de eerste drie verzoeken om internationale bescherming van verzoekster en haar echtgenoot en ten aanzien van wie er op 31 mei 2023 en op het ogenblik waarop de Raad arresten velde in het kader van de derde verzoeken om internationale bescherming van verzoekster en haar echtgenoot duidelijk (nog) geen nood aan internationale bescherming was, werd erkend als vluchteling, welke de asielmotieven van deze dochter waren en in welke mate deze motieven al dan niet afwijken van of ook gelden van verzoekster en haar echtgenoot, een invloed zouden kunnen hebben op hun geloofwaardigheid en/of een mogelijke impact zouden kunnen hebben op hun persoon en situatie bij een terugkeer naar Iran.

Gezien de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 november 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend vierentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT